

Dobra stara vremena

Neki dan me moja stara kuta podsjetila na devedesete... Domovinski rat. Običan dan. Zaustavljeno vrijeme u skloništu. Kao i sve u životu, i odlasci u sigurnost skloništa prelaze u naviku. Uobičajenu aktivnost, dječju igru, prekida zov sirene. I tako nekoliko puta dnevno. Bezuspješno se opiremo dnevnoj rutini odlaska i izlaska iz skloništa. Bez suvišnog uzbuđivanja. Sve je pod kontrolom!

Nedostaju nam samo izlasci. Van! Na ulicu, u trgovinu kod Petrine bake, u Dom zdravlja kod doktora Švigira, obližnju školsku čitaonicu. Šetnje i posjeti koje smo redovito organizirali, učeći kontekst u kojem smo uživali. Sve biva naprasno prekinuto. Vraćam se u uspomenama na neka bolja, prošla vremena. U timu, kako je i onda bilo uobičajeno, raspravljamo o drugim opcijama. Odluka pada! Ako mi ne možemo van, onda ćemo ono što je bilo vani dovesti k nama. Unutra! Ako treba i u sklonište! Još vidim žar u očima naše Karabatičke, pedagogice, dok elaborira ideju – odjednom mi se sve moguće ratne katastrofe čine nekako daleko. Kao noćna mora koju nenadano buđenje u trenu raspršuje. Imamo cilj, plan, viziju.

Kroz vrtić nam tih ratnih dana prolaze odrasli (poznati i tek upoznati) prostirući pred klince kreativni potencijal svoga zvanja i čini nam se kao da je sve opet u redu. Igramo se dućana, ambulante, hitne službe, škole, knjižnice a da nismo načinili ni koračića izvan ograde vrtića.

I sve bi bilo dobro i sve bi bilo OK da nam

to nekako nije prešlo u naviku. Tome je,

naravno, pridonijela i opća paranoja vezana za sigurnost u svakom pogledu. Rat je prošao, navike su ostale. Ležerne šetnje Maksimirskom šumom samo su uspomena.

Druga je stvar ako vas život (ili odluka ravnatelja) dovede u pitomo mjesto nadomak gradu. To je već sasvim druga priča. Tu imate mogućnost proširiti vidike na sasvim osebnjoj razini. Tu ste u prilici iz prve ruke klincima podastrijeti mogućnosti, prednosti i mane sitnog poduzetništva tipa svinjogojstvo u okviru kojeg je i mjesna mesnica. Zanemarujete miomirise koji se šire, a dojam svakako pojačavaju komadići mekog sala koje odmah nudimo ptičicama na brezi u našem dvorištu. Posjetitelji iz grada (stručni tim u prolazu) izražavaju gnušanje zbog neobičnog božićnog nakita, ali ekipu iz podruma škole nadomak grada to ne dira. Glavno je da su ptičice site i zadovoljne. Špek i čvarke nismo stavili u široku potrošnju iz već ranije spomenutih sigurnosnih razloga.

Fašničku povorku je jedne godine isti poduzetnik, gospodin Dragec, okitio ogrlicom izvornih domaćih češnjovki koje je nonšalantno prebacio prvoj harmonici (Marici) oko vrata. Nebrojeno smo puta organizirali izlet sa svime što uz to ide; ruksaci, grikalice, piće, dekice, sportski rekviziti i slično. Najmanje smo vremena potrošili na putovanje. Pet minuta! Prva ulica lijevo. Voćnjak na brijegu s pogledom na vrtić. Čitavo prijepodne proučavamo livadnu floru i faunu.

Doručujemo na travi, izležavamo se, mahnemo koji put teti spremačici lišeni svake brige. Možete li zamisliti koja je senzacija za djecu sudjelovati u tradicionalnim mjesnim događanjima kao što su blagdan posvećen zaštitniku mjesta ili godišnjica vatrogasnog društva? Što mislite, s koliko ponosa prezentiraju svoja postignuća na završnoj svečanosti kojoj se odazove pola mjesta? Sve u svemu, sklona sam, kao i svi pripadnici moje generacije, spominjati se nekih dobrih starih vremena što me, hoćeš-nećeš dovodi do pitanja koja si svakodnevno postavljam:

Znaju li se djeca iz jedne grupe s djecom iz susjedne?

Prepoznaju li se na ulici?

Ako baš i poduzmem organizaciju izlaska iz vrtića, odgovaram li za sve moguće posljedice? Izgublenu kapu, na primjer?

Što ako mi samo jedan zabrinuti roditelj odbije potpisati suglasnost za izlazak?

Mogu li im uopće ponuditi išta atraktivnije od onoga što danas nudi internet?

Treba li nam uopće veza s okolinom kad je svima dostupan zavodljiv virtualan svijet?

Kako izgleda krava? Pije li mlijeko?

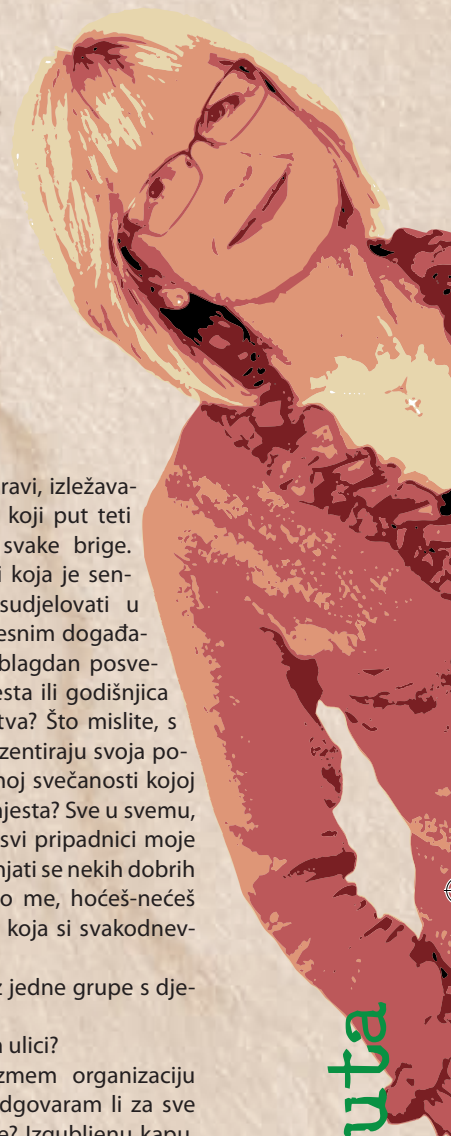
Je li maksimirska šuma još na istom mjestu?

Je li doista nekad bilo bolje?

Ako jest, kako mogu vratiti vrijeme?

Ako nije, kako se riješiti tuge koju pokreću uspomena?

Ljubi vas i grli Vaša nostalgična Marica

iz maričinog kuta